

CONTÉ CD

MP3

El gat que va perdre els bigotis

Xavier Gual

El gat que va perdre els bigotis

Xavier Gual

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrà Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Xavier Gual, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-262-4
Dipòsit legal: B.14.893-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

Bigotis en perill

—Tinc por.

En Rufus —un gat de casa bona, presumit, gras d'avorriment, de pèl llarg i suau amb ratlles fines blanques, grises i negres, i potes blanques com taques de farina, orelles grosses i ulls dolços— arriba a l'aeroport. De seguida el treuen de l'avió i el deixen en un vehicle carregat de maletes.

—Per què em fan això? —pensa—. Jo, que sóc un gat que sempre estic amb la meua mestressa, la senyora Felicity Parkinson-Dagger! He hagut de viatjar sol dins de la panxa d'aquest avió, entre maletes i paquets.

En Rufus comença a tremolar.

—No em trobo bé. Tinc la panxa dura i estic molt nerviós. A més, estic una mica marejat del viatge. És la primera vegada en deu anys de vida que faig un viatge tan llarg i perillós.

Bé, per a ell anar de Londres, ciutat grisa i humida, a Barcelona, on fa més calor i cada dia hi surt el sol, és com canviar de planeta. De moment es fa el valent. La gàbia on viatja té una única porta per on tafaneja el que passa mentre el transporten en el vehicle.

«Rufus, estigues tranquil. Aviat seràs als braços de la Felicity, que t'estima molt i no et vol cap mal. I si cantes una cançó?», es diu. Però els gats no saben cantar i l'únic que li surt mínimament bé és rondinar quan alguna cosa no és del seu gust. «Els balança som així. No ens agraden les sorpreses, ens estimem més les rutines». El zo-

díac li serveix d'excusa per justificar que, en realitat, és un gat que no sap fer res, i necessita sempre l'ajuda de la seva mestressa, que li diu què ha de fer, i quan i com ho ha de fer.

De seguida el vehicle s'atura i un parell d'homes miren les maletes. Al Rufus li semblen marcians: duen ulleres de sol, guants a les mans, jaquetes blanques, botes negres i tenen unes orelles molt grosses que no semblen seves. Aquests homes agafen les maletes i les posen sobre la cinta transportadora, una superfície que es mou sola. No triguen gaire a agafar la gàbia on hi ha en Rufus i deixar-la sobre la cinta.

— Ai, ai, ai! Tinc ganes de plorar!

En notar el moviment, el gat s'allunya de la porta de la gàbia i espera amb la cua entre les potes. De sobte la gàbia es tomba i en Rufus cau contra la porta. «Ara em mato!». Per evitar el cop intenta recuperar la posició amb les potes de davant, però és incapaç de fer força per apartar-se de la porta.

— Ei, que tinc els bigotis i el nas fora de la gàbia!

Veuen un munt de persones, cares desconegudes, que el miren. No identifica per enlloc la Felicity. Busca el seu abric de flors, el barret ample amb un llaç blanc, la brusa de color rosa xiclet, la faldilla negra en record del seu marit mort, les sabates de taló sorolloses, les arracades petites, els anells i els collarets daurats que la fan esplèndida i adorable per a qualsevol gat. Ni tan sols veu aquelles ulleres grosses que du penjades al coll i que tant li agrada estirar amb les potes. Tampoc sent l'olor del seu perfum espès. No pot fer res. Obre encara més els ulls fins que una maleta gegant el deixa gairebé a les fosques.

Només té uns segons per veure de ben a prop el cartell de la maleta que diu alguna cosa sobre les platges de Tailàndia. La maleta xoca amb la gàbia i li dona un cop fort a la cara. En Rufus està sorprès i atrapat entre la gàbia i la maleta. No es mou ni un centímetre, mentre espera que algú el tregui d'aquella situació tan incòmoda.

— Auxili! Que algú m'ajudi!

En Rufus, en aquella situació, té por que li aixafin la cara. Mentre intenta tornar a una posició més còmoda i, sobretot, més segura, un senyor amb un abric de pell marró clar recull ràpidament la seva maleta i, sense adonar-se'n, també s'endú bona part dels bigotis d'en Rufus. A poc a poc nota com un lleuger dolor es va apoderant de les seves galtes fins a arribar a un dolor tan fort que l'obliga a fer un bot molt alt. Tan alt que fins i tot la gàbia cau a terra i s'obre pel mig com un meló.

—Aiiii, els meus bigotis! Quin mal!!!

En Rufus surt de la gàbia mig marejat i nota un mal molt fort a la cara. Plora del mal i els ulls se li omplen de llàgrimes. No sap on és, i està desorientat i atabalat. Mira les persones que recullen les maletes. N'hi ha moltes i totes són diferents. No en coneix cap. Busca la cara de la seva mestressa, però no la veu enlloc. El mal és tan intens que no pot pensar què ha de fer. Tampoc no ho ha fet mai. No hi està acostumat. Mentre camina entre les cames de la gent i les maletes sent la veu de la senyora Parkinson-Dagger. Intenta buscar-la, però s'adona que alguna cosa no va bé.

—Rufus, on ets?! Rufus, vine aquí!

Sap que sense bigotis no pot calcular les distàncies, ni orientar-se per arribar on hi ha la seva mestressa. Comença a córrer i, per evitar xocar, en Rufus fa un salt. Després continua corrent fins que entra pel mateix forat d'on feia un moment sortia. Cau a l'altra banda de la sala de recollida de maletes. Allà no hi ha ningú, només els homes aquells que semblen marcians.

I ara què, Rufus?

En Rufus està perdut i sol. La situació és horrible i ara necessita una mica de calma per recuperar-se. S'amaga en un racó. De seguida aquells homes que semblen marcians arriben amb un altre camió ple de maletes. No està acostumat a situacions similars i mai ha perdut els bigotis. No sap què li passarà, perquè normalment quan es troba malament la senyora Parkinson-Dagger truca al veterinari i li fa una revisió: anàlisi de sang, radiografies, escàners...

—I ara què? —pensa—. Com puc trobar la senyora Parkinson-Dagger?

Les galtes li fan mal. Nota com li bateguen i se li inflen per moments. Amb la pota es toca la cara i s'adona que, efectivament, no té els bigotis i la té inflada. Vol desaparèixer. Està desesperat i té pànic. Tanca els ulls i s'imagina que és a Londres sobre el seu coixí de seda vermell tou, davant d'un bol de llet calenta i un plat de galetes de xocolata. Però obre els ulls i veu la realitat. No sap què fer.

—Estic perdut! —pensa.

No és capaç de sortir d'allà. No té iniciativa i el cap li dona voltes. Només té ganes de plorar i cridar. Li fa ràbia trobar-se en una situació tan complicada com aquella, i que ningú s'ocupi d'ell. L'única esperança és que algú faci alguna cosa per ell, perquè ell mai ha decidit res ni pensa que ho ha de fer. Espera i desitja que la senyora Parkinson-Dagger tancarà l'aeroport i prohibirà la sortida de tots els vols fins que la policia el trobi. Però aquella terminal és molt gran, almenys per als ulls d'un gat acostumat a passar els dies entre coixins.

—Trobo a faltar els plats de llet calenta i les galetes daneses amb trossets de xocolata per esmorzar... —pensa en veu alta—. Però, el més segur és que la Felicity surti d'un moment a l'altre amb el seu somriure amorós, m'agafi entre els braços i després em faci mil carícies i mil petons amb aquells llavis carnosos pintats de color vermell intens. Vull tornar a Londres. M'agrada el mal temps que hi fa a la ciutat, perquè així la Felicity no vol sortir de casa i es queda amb mi.

—Com pots dir que t'estimes més el temps que fa a Londres?

—No li facis cas. Ei, què et passa? Et trobes bé?

De sobte en Rufus deixa de somiar la vida confortable anglesa i alça el cap. Busca d'on surten aquelles veus. Davant seu distingeix quatre ulls que el miren amb molta curiositat.

—Hola! Estàs bé?

En Rufus dubta si córrer o defensar-se. La veritat és que li fa molta mandra aixecar el pèl, abaixar les orelles, amagar la panxa i cridar. Potser per això se'ls mira bé abans de fer res. Són dos, una gata i un conill. La gata és negra com la nit, amb el pèl brut, les orelles petites i els ulls grocs. Sembla molt jove. El conill és blanc com la neu, net i brillant amb les orelles dretes i llargues.

—Et falten els bigotis! —li diu la gata—. Què t'ha passat?

—A Londres hi plou cada dia! Aquí hi fa bon temps! —continua el conill.

En Rufus està fotut, però pensa que aquests dos desconeguts potser el sabran portar allà on hi ha la seva mestressa. No confia gaire en els desconeguts, i a més no és gat de fer amics fàcilment, sense una presentació formal. Però no hi veu cap altra sortida. És més, ha de reconèixer que sempre ha necessitat algú per sobreviure i ara sense bigotis encara més.

—Ei, que hi ets? —pregunta la gata.

—Deixa'l. Si prefereix el clima de Londres, que se n'hi vagi —diu el conill.

—Et fa mal la cara?

—Sí, em fa mal, però de seguida marxaré d'aquí i em curaran. Nor-

malment no tinc aquest aspecte — contesta el Rufus.

— Ja m'ho penso. De totes maneres, ets molt atractiu també sense bigotis — diu la gata, mentre es posa una mica vermella.

El conill mira la gata i nota que ja s'ha tornat a enamorar, i no precisament d'ell. Ha de tenir molta paciència amb una gata que té un cor tan gros. No és la primera vegada ni serà l'última que un passavolant li roba el cor. Però és clar, els passavolants se'n van i ell es queda.

El Rufus no diu res. Mira aquella gata tan atrevida i pensa que encara que no sigui de la seva classe li pot ser útil per sortir d'aquell embolic. Tampoc li fa gens de gràcia aquell conill tan impertinent. Fa el cor fort i diu:

— Perdoneu, però no acostumo a parlar amb desconeguts sense presentacions. Com us dieu?

La gata negra mira a dreta i a esquerra amb els seus ulls grocs i després s'hi acosta. El conill la segueix. I abans que ells contestin el Rufus es presenta.

— Em dic Rufus — dubta uns segons i afegeix —, Rufus Parkinson-Dagger, per servir-vos — això de servir-los és un dir, perquè ell no ha de servir mai ningú, l'hi fan tot—. Visc amb la senyora Felicity Parkinson-Dagger. Potser n'heu sentit parlar, d'ella. Som una família molt respectable de Londres.

— Ah! — respon la gata.

— Els Parkinson-Dagger? Deixa'm pensar... — diu irònicament el conill.

— Els Parkinson-Dagger són molt famosos a Anglaterra...

— Ah, que bé! Molt de gust — la gata, en sentir el cognom de la família del gat, obre més els ulls i de seguida s'imagina una vida de somnis a l'alta societat anglesa —. Doncs jo em dic Blanqueta i aquest és en Kitty, som amics des de fa temps i vivim en aquest aeroport.

— Hola, Kitty, encantat de conèixer-te! — en Rufus no somriu perquè gairebé no pot moure la boca—. I tu, no ets molt fosca per dir-te Blanqueta?

La gata mou les espatlles.

— Sí... Però pitjor ho té ell — es gira i mira un moment el conill —. És mascle i es diu Kitty. Al Japó, ja se sap, són així.

— Ets japonès? Quan la Felicity va anar al Japó, em va dur unes galetes de soja boníssimes! I també un matalàs típic d'allà, molt dur! No em va agradar gens.

El conill, que és petit i rodó, té la boca tancada. Prefereix callar. No li cau gens bé aquell gat de casa bona que no sap fer res ni tan sols trobar la seva mestressa.

— No diu res el teu amic?

— És una mica tímida i encara no et coneix prou. En el fons és molt simpàtic, però només amb els seus amics. D'allà on ve tots són així. Bé, això em va explicar.

En Rufus els analitza amb desconfiança.

— Així doncs, viviu aquí? — pregunta el Rufus.

La Blanqueta afirma amb el cap.

— Per què? No crec que sigui gaire confortable viure en un aeroport. No entenc com es pot viure sense comoditats.

— No sempre hem viscut aquí. Nosaltres també ens vam perdre.

— No està tan malament viure en un aeroport, tenir noves experiències i fer una vida alternativa — diu la Blanqueta.

— Llavors... viviu aquí perquè us heu perdut? — pregunta el Rufus.

— Exacte. Com tu! — contesta el conill.

De sobte en Rufus veu quin pot ser el seu futur i li ve una suor freda. Aquells dos són l'única ajuda que té i l'ha d'aprofitar. Es proposa canviar d'actitud i ser una mica més amable.

— Ostres! Així fa gaire que us heu perdut?

El conill i la gata es miren.

— Calculo que en Kitty ja fa un parell o tres de mesos, i jo era tan petita que ni me'n recordo. Potser vaig néixer aquí i tot.

— I com és que els vostres amos no us van venir a buscar? — pregunta el Rufus.

—Els amos del Kitty anaven a l'Índia, però les maletes van arribar a Barcelona. Potser ells no saben que en Kitty és aquí i encara el busquen en algun aeroport del món. I jo era molt petita i no recordo qui eren els meus amos. No els reconeixeria i ells a mi, tampoc.

—Doncs, a mi sí que em trobaran. Sóc un gat molt important. Sóc un Parkinson-Dagger! Un aristòcrata!

Cap a un lloc segur

—La meva mestressa potser també us pot ajudar a vosaltres — diu en Rufus.

La Blanqueta i en Kitty obren uns ulls com unes taronges, encara que per motius diferents.

—Oh, gràcies! — diu la Blanqueta.

—No volem la teva compassió. Ella i jo estem molt bé aquí. Tu pots tornar al teu palau anglès, que nosaltres ja ens espavilarem. Sempre ho hem fet.

En Rufus de seguida lamenta la proposta. No s'imagina convivint amb un conill que troba més decidit i llest que ell i una gata enamoradissa enganxada als seus coixins i bevent la llet del seu plat. En aquests temes és més aviat garrepa, cregut i selectiu. A més, no suporta els gats negres perquè creu que duen mala sort.

—Si vivim tots junts ens ho passarem molt bé — diu la Blanqueta.

—No us vull prometre res. Potser la meva mestressa us pot trobar uns amos que us volen adoptar perquè ella, encara que és molt generosa, està molt ocupada.

La Blanqueta examina de prop les galtes del gat.

—T'ha de visitar un metge. Això t'ha de fer mal! Vols un consell? Mulla't la cara amb aigua freda, a veure si se't desinfla.

El Kitty està tip que la Blanqueta es preocupi del Rufus, però no vol que ella se n'adoni. Ja sap que cada vegada que s'enamora passa el mateix. Ha de tenir paciència i esperar que aquell gat

desaparegui de les seves vides. Llavors s'acosta a la gata i li explica alguna cosa a l'orella.

— Què diu en Kitty? — pregunta en Rufus.

La Blanqueta interpreta amb calma les paraules del conill.

— Diu que si vols t'ajudarem a recuperar la teva mestressa.

En Rufus se sent incòmode, però sap que ha de confiar-hi. El conill mou el nas i inclina lleugerament el cap. En Rufus es fixa en els fantàstics bigotis llargs d'en Kitty. Després mira els que té la gata i els troba més aviat curts, fets malbé i de poca qualitat.

— Sou molt amables. Podeu anar a buscar-la i li dieu que sóc aquí. No crec que us costi gaire reconèixer-la, és una dona molt elegant. Jo m'estimo més quedar-me aquí. Ja sabeu que he tingut un dia horrible.

El conill, a punt de perdre la paciència, li torna a dir alguna cosa a l'orella de la Blanqueta i en Rufus s'enfada.

— Què li passa a aquest?! Que no m'ho pot dir a mi?!

La gata espera que en Rufus es tranquil·litzi.

— El problema de quedar-se per aquí és que et vegi en Xarli — quan diu aquell nom el pèl se li aixeca.

— Qui és en Xarli?

— És un gos que vigila l'aeroport. Ens fa molta por perquè ho veu tot i si et troba... estàs perdut.

La Blanqueta tanca els ulls. Al Kitty no li sembla malament que en Xarli trobi en Rufus. Seria un problema resolt i ell es quedaria amb la Blanqueta.

— Un gos? No n'hi ha per a tant. Jo en conec de gossos, i són bastant tranquils.

En realitat en Rufus recorda la Lovely, una gosseta yorkside d'una amiga de l'hora del te de la senyora Parkinson-Dagger amb la qual jugava moltes vegades.

— Tu no has vist com crida en Xarli, ni les dents que té. No pot veure el Kitty, no el suporta i sempre estan com gat i gos. Ja m'entens, oi?

En Rufus mou el cap i nota com les galtes li pesen com dues pilotes plenes d'aigua.

— M'és igual el gos. Jo no em penso moure d'aquí fins que trobeu la meva mestressa. És la proposta més prudent!

La gata negra fa que no amb el cap.

— I a més del Xarli, per aquí hi passen els homes de les maletes — diu la Blanqueta — . I no són gaire amables amb nosaltres.

En Rufus fa servir els seus ulls de gat i distingeix de lluny una espècie de camió ple de maletes que s'acosta cap a ells.

— Has vingut per aquest forat, oi? Doncs si vols tornar a la sala de recollida d'equipatges per veure si hi ha la teva mestressa, has de fer com una maleta. És fàcil, no?

— Ei! — diu molest en Rufus — . Creus que la gent em veu com una maleta? No estic tan gras!

— És l'única manera de tornar-hi. És probable que la senyora Parquing, o com es digui, encara t'hi esperi.

La possibilitat de tornar als braços tous, blancs i calents de la seva mestressa és una idea molt bonica. Llavors en Rufus fa la intenció d'aixecar-se i caminar, però de seguida es mareja.

— Em sembla que no puc. Que sóc incapaç de saber on sóc. És que sense bigotis no...

La Blanqueta i en Kitty no estan del tot d'acord entre ells: ella vol salvar-lo del Xarli i dels homes de les maletes i ell prefereix que es quedi allà i que o el Xarli o aquells homes se n'ocupin. Mentre discuteixen, el camió de les maletes se'ls acosta perillosament.

— Bé, ens haurem de decidir, company — diu la Blanqueta.

En Rufus valora l'opció de fugir i es posa nerviós.

— Jo no em moc d'aquí. Ho sento molt.

–Vinga, que no tenim temps!

En Kitty està molt empipat amb aquell gat mandrós i malcriat. S'hi acosta per darrere i li mossega la punta de la cua. Li clava les dents amb tota la seva força.

Et volem ajudar

—Aaaai! —en Rufus fa un bot de dolor en notar les llargues dents del conill clavades a la punta de la cua—. Què fas? Que estàs boig? Però qui t’has cregut que ets?

La Blanqueta es mira el Kitty molt enfadada.

—Per què l’has mossegat?

—És l’única manera que es mogui. Ho he fet perquè el cotxe de les maletes no l’atropelli. Ja saps que aquí és un lloc molt perillós i ell no volia anar-se’n. Ho he fet pel seu bé —diu el conill intentant convèncer la Blanqueta de les seves bones intencions.

Amb les explicacions del Kitty, la Blanqueta decideix provocar més el Rufus perquè es mogui.

—Au, vinga, et deixes fer això? Persegueix-lo!

En Rufus surt corrent darrere l’animal de pèl blanc. Treu les ungles i se sorprèn de tenir-les tan llargues, perquè la senyora Parkinson-Dagger les hi talla amb unes tisores especials per a gats, i després les hi llima una a una fins que queden rodones.

—Ara veuràs! Si t’agafo em faré un abric amb la teva pell!

Perseguint el conill, el Rufus entra un altre cop a la sala dels equipatges. Està molt enfadat i per això no es fixa amb tota la gent que recull la seva maleta, només veu la petita i ridícula cua del conill.

—No cal que em demanis perdó, no!

En Rufus estira tant com pot les potes del davant i del darrere, però

la panxa li toca a terra i no aconsegueix arribar fins al conill.

— Segur que m'has mossegat sense voler, oi? — diu el gat.

En Kitty continua corrent i passa entre un grup de turistes carregats amb objectes inútils.

— Ara ja ets meu! — en Rufus s'atura davant les maletes dels turistes. Està a punt de fer una mossegada a la boleta blanca de la cua del conill. Però el cap li roda, té ganes de vomitar i els ulls són incapaços de saber a quina distància és el seu objectiu.

— Ho heu fet molt bé, nois — és la veu de la Blanqueta que s'hi acosta.

— Ei, com t'ho has fet per arribar fins aquí? — pregunta en Rufus que està esgotat.

— Ah, és que jo sóc molt àgil i tinc tots els bigotis.

En Rufus pensa que la Blanqueta es riu d'ell, mentre que el conill es manté a certa distància del gat.

— Em sap greu. Però és que en Kitty ho ha fet pel teu bé.

— Pel meu bé? Quina excusa més dolenta. Una mica més i perdo la cua! — en Rufus mira la Blanqueta i s'adona que ja no li fa tant mal la cua, sobretot si es toca els bigotis.

— Necessitaves sortir d'aquell lloc i ho has aconseguit.

— I tu creus que les coses es fan així? — diu en Rufus que encara està desorientat.

— En Kitty et demana perdó i vol que li acceptis les disculpes — diu la Blanqueta —. No és la nostra intenció fer-te enfadar. Només et volem ajudar a trobar la teva mestressa, tu que en tens. Quina sort...

— Sort? Sort que encara no m'heu matat — en Rufus s'estira tan llarg com és sobre el terra —. Estic molt cansat.

— És normal. Has perdut els bigotis i no estàs acostumat a les emocions fortes.

En Rufus pensa que ella no en sap res de les seves emocions. Ell sí que sap què són les emocions! Ha vist moltes pel·lícules que fan a la televisió. I també ha viscut els estats d'ànim de la Felicity, que

ell reconeix segons la música que escolta: Vivaldi, Rachmaninoff, Bach... Sobretot ha patit el mal humor i la histèria de la Felicity quan algú arriba tard a l'hora del te.

—Per cert, quina hora és? —el gat s'aixeca de terra.

—Dos quarts de quatre —diu la Blanqueta—. Per què? Que tens pressa? O has quedat amb algú?

En Rufus recorda que la seva mestressa ha quedat a les cinc en punt per fer el te a casa de la seva tia, que ara viu a Barcelona i que fa un munt d'anys que no veu.

—La senyora Parkinson-Dagger no fa mai tard a cap cita. Mai. Per a ella les formes són sagrades, i l'hora del te és sagrada —en Rufus agafa alè i intenta pensar—. On som, ara?

—Que no ho veus? On la gent agafa les maletes. Potser encara som a temps de trobar la teva mestressa —diu el Kitty amb una simpatia fingida.

En Rufus no l'escolta. Se sent pessimista.

— Per no fer tard a una cita la Felicity és capaç d'abandonar-me.

— I si hi va i després torna?

La idea de la gata no li sembla estranya. És ben capaç de fer-ho.

— La veus per aquí? — la Blanqueta indica al gat que miri pel passadís.

— No. Quina mala sort! Segur que ja és massa tard.

En Rufus és incapaç d'identificar-la. Sense bigotis, els seus ulls no li permeten saber la distància de les coses ni si la gent és a prop o lluny.

— No podem quedar-nos més estona en aquesta sala — la Blanqueta fa un senyal al conill — . A vegades per aquí també treuen a passejar en Xarli.

— M'has dit que era un lloc segur!

— Tranquil, en Kitty i jo et farem de guies fins que la teva mestressa et recuperi.

— No m'agrada confiar la meva sort a un gat negre.

— Que ets racista?

— No, sóc supersticiós.

El conill s'aguanta el riure tot i que, per si de cas, no s'acosta al Rufus.

— Nois, crec que la senyora Parkinson aquesta ja no volta per aquí. Què us sembla si anem a menjar alguna cosa? — proposa la Blanqueta.

En Rufus, el gat de la senyora Felicity Parkinson-Dagger, es perd a l'aeroport de Barcelona i, el que és pitjor, una maleta que ve de Tailàndia li cau al damunt i el deixa sense bigotis. Per sort, la Blanqueta, una gata negra, i en Kitty, un conill japonès, i més tard en Non, un gat que es creu molt savi, ajuden el Rufus a trobar la seva mestressa. A l'aeroport el Rufus hi descobreix un món desconegut i excitant, però també perillós: el Xarli, un gos policia, que és el terror de qualsevol animal perdut.

Una història divertida d'amistat i d'aventures amb un final inesperat!

A 1 (nivell inicial)

A 2 (nivell bàsic)

B 1 (nivell intermedi)

